सुभगा स्यामिति। सैतमुषसे चरुं निरवपत्। ततो वै सा प्रियादित्यस्य सुभगाभवत्। प्रियो ह वै समानानाꣳ सुभगो भवति। य एतेन हविषा यजते। य उ चैनदेवं वेद। सोऽत्र जुहोति। उषसे स्वाहा व्युष्ट्यै स्वाहा। व्यूषुष्ट्यै स्वाहा व्युच्छन्त्यै स्वाहा। व्युष्टायै स्वाहेति"[३] इति। येयम् 'उषाः', देवी सेयमादित्यप्रीतिं सौभाग्यञ्च कामयमाना पूर्व्वकल्पस्य 'उषसे', 'चरुं', निरूप्य स्वेष्टं लब्धवती। एवमन्यो यजमानः तेन 'हविषा', स्वसमानानां सर्व्वेषां प्रियः सौभाग्ययुक्तश्च भवति। 'उषाः' तत्कालदेवता, 'व्युष्टिः' तस्या देवतायाः कार्य्यं, प्रभातत्वं, तच्च भविष्यद्वर्त्तमानातीतत्वभेदैस्त्रिविधं। तदभिमानिनीभ्यो देवताभ्यः उपहोमा द्रष्टव्याः॥

अथ नक्षत्रदेवताया दृष्टिं विधत्ते। "अथैतस्मै नक्षत्राय चरुं निर्वपति। यथा त्वं देवानामसि। एवमहं मनुष्याणां भूयासमिति। यथा ह वा एतद्देवानाम्। एवꣳ ह वा एष मनुष्याणां भवति। य एतेन हविषा यजते। य उ चैनदेवं वेद। सोऽत्र जुहोति। नक्षत्राय स्वाहोदेष्यते स्वाहा। उद्यते स्वाहोदिताय स्वाहा। हरसे स्वाहा भरसे स्वाहा। भ्राजसे स्वाहा तेजसे स्वाहा। तपसे स्वाहा ब्रह्मवर्चसाय स्वाहेति"[४] इति। 'नक्षत्र'सामान्याभिमानी यो देवः तस्मै 'चरुं', 'निर्वर्त्तयेत्'। तत्र मन्त्रो यथात्वमित्यादिः। स च बोधायनेन स्पष्टीकृतः, 'अथैतस्मै' नक्षत्राय चरुमिति निर्वपणकाले यजमानायतन उपविश्य। यजमानो जयति। यथात्वं देवानामस्येव-